

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۳/۰۷/۱۸

عبدالغفور لېوال

«ملت»، «ملي» او پاکستاني تکفير

نن و پرون له باحساسه افغانانو سره يوه اندېښنه دا راپورته شوي، چې ولي افغان استادان و متخصصين تبعيد شول او دا دی پر خای يې اوس پاکستاني استادان (!) رابلل کيږي، چې دلته استخباراتي خالي جوړې کړي.

تاسو کله د څښنده نيواک (اشغال خزنده) اصطلاح اورېدلي؟ يا مو پرې فکر کړی؟

د ايډيولوژۍ په بارو تو مست بهاند او څښنده نيواک د ملي تفکر بنسټونه ږنگوي، ملتپال تفکر د هر دوښمن په وړاندې درېدلای شي، خو هغه دوښمن چې د تکفير په وسله سنبال وي ډېر گواښمن دی، دا دوښمن «ملت» او «ملي» مفهوم د کفر په غشيو ولي.

بنيايي څلور کاله مخکې به و، چې په کابل کې مې د گڼو دوستانو په يوه ناسته کې دا اندېښنه راپورته کړه، چې دا ځل د گاونډي دوښمن اصلي دوښمني له افغان ملتپالني او ملتپالو سره ده او که نيابتي لښکر يې واک ومومي، نو په لومړي گام کې به ملتپال افغانان ووژني يا به يې تبعيد ته اړ کړي، (په هغه ناسته کې يو شمېر دوستان، چې دا پاڼه گوري، خامخا به يې زما دا اندېښنه په ياد وي) له بده مرغه دا اندېښنه ريښتيا شوه.

پاکستاني نيواک د دين په زور خپل کار کوي او گام گام راڅښيږي، مدرسه وال دينچاري يې وخته راغلي، سبا به يې استادان راشي او بله ورځ به يې په بدلو جامو کې کرنيلان و جرنيلان. دا هرڅه به د دين په بالاپوش کې راځي، «مسلمان ورور»، «انصار»، «د جهاد او هجرت» ملگري...

دا خبره احمقانه ده، چې: «مور څو پنځوس ملکونه ووهل، نو پاکستاني څوک دی؟...» پاکستاني هم له څو پنځوسو هېوادونو سره توپير لري، هم له انگرېز و روس او امريکا سره. دا نور اشغالگر ټول کفار وو او د دوی په وړاندې د ولس کرکه هم ديني وه، له بده مرغه ملي نه وه، که ملي وه هم ډېره کمزوري وه او پر ملتپال تفکر ولاړ مخالفان يې بېرته د همدې اشغال بنسټپالو افراطيونو هلته و دلته وژل، دا پخپله اورده کيسه ده.

پاکستان چې راننوخې، نو د دين په نامه راننوخې او بله دا چې پاکستان د نورو اشغالگرو پر خلاف د افغانستان خاوره لاندې کړې ده، د افغانستان زمکنۍ دعوا يې څښنده نيواک او په افغانستان کې ملي تفکر خپلو ته اړ باسي.

همدا سبا که دغه تاريخي دوښمن د «اسلامي ورورولۍ» په نامه د وطن حساس دولتي بنسټونه لاندې کړي او بيا د فکر روزني بنسټونه (پوهنتونونه او ښوونځي) ونيسي، کوربانه يې توجيه کړي، چې

د پاڼو شمېره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړيکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليکنې دليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکې په خبر و لولئ

مسلمان سکالران دي او ورو ورو دا نیواک راڅښیږي او وطن درنه لاندې کړي، سبا خپل تاریخي هدف ته ځان ورسوي او افغانستان له ځان سره کانفېډرېټ کړي، نیابتي ډله یې ملت ته ووايي، چې خوښ اوسئ؛ یو مسلمان اتومي هېواد مو ملگرتیا کوي او په نړۍ کې به د دوی په مرسته د اسلام بیرغ رپوو. هاخوا به څو شیخان په قرآن لاس کیردي، چې کوربان یې شم پلانی او بیستانی مو په خوب لیدلي، چې راته وایي: مسلمان وروور گاونډی در پرېږدئ، چې دین ځواکمن شي او د داسې خوبونو سلسله روانه وي، بیا به نو څوک وي، چې په وړاندې یې ودریږي؟

ملي احساسات د هرڅه په وړاندې راپارېږي، مگر هغه څه چې د دین په نامه پېښیږي، هر ډول ملي حس ځپي.

گن هغه بناغلي چې د ملتپالنې ډبرې پر ټټر موبني همدا اوس د پاکستاني نیواک په وړاندې غلي دي، ځکه له تکفیره ډارېږي. د لوی افغانستان سرسپارلي سپاهیان هم له تکفیره ډار شوي دي او خدایزده دا ورځې چېرته ننوتې، چې له ډبرو غږ څیږي، خو له دوی نه؟

له شاهي واکمنۍ بیا تر داوودخانې جمهوریت و د حزب دیموکراتیک تر واکمنۍ پورې په دې ټوله زمانه کې به چا دا تصور کولای شو، چې یو مهال دې واکمن خپل وطني استادان وشرې او پاکستاني هغه دې راوبولي؟

اوس هغه ملي احساسات چېرته دي؟

ولې دا اعتراف نه کوو، چې ټول له تکفیره ډارېږو؟

په دې اړه ولې غږ نه پورته کیږي؟

د افغانانو هغه ملي غیرت چېرته دی؟